

LESSON 31

SUNITA – THE SCAVENGER

In Savatthi in India there was a scavenger named Sunita. As a road-sweeper he received a very small salary which was not enough for him to buy his daily needs. He did not have money enough to buy his clothes or medicine. He slept on the road side, for he did not have a house to sleep in. He saw other people enjoying themselves but he could not mix with them because people called him an outcaste. Whenever a high caste person went on the road Sunita had to leave the road completely for them and stand very far off the road because if his shadow fell on the high caste person he would be scolded and beaten until he bleed very badly. He could not learn anything because he was very poor and had no chance to attend the religious practices. So he lived a most miserable and unhappy poor life.

သင်ခန်းစာ (၃၁)

သုနိတ - သူတောင်းစား

အနိယနိင်ငံ၊ သာဝတ္ထိတိုင်းပြည်တွင် သုနိတဟု အမည်ရှိသော သူတောင်းစား တစ်ယောက် ရှိခဲ့သည်။ လမ်းတံမြက်စည်းလှည်းသော အလုပ်ဖြင့် ဆင်းရဲစွာ သူ၏တစ်နေ့တာ လိုအပ်မှုများကို ကြိုးပမ်းရှာဖွေရ၏။ ဒါပေမယ့် သူ့အတွက် အဝတ်အစားနှင့်ဆေးများအတွက်တော့ မလုံလောက်ခဲ့ပေ။ အိပ်တော့လဲ လမ်းဘေးမှာ ကြိုသလို အိပ်ရ၏။ အိမ်တစ်နေရာစာလဲ ဝယ်ဖို့ လုံးဝမပြည့်စုံခဲ့ပေ။ သူများ တကာတွေပျော်ရွှင်စွာသွားလာလှုပ်ရှားနေတာတွေကို အဝေးကဘဲ ငေးပြီး ကြည့်နေခွင့်ဘဲရှိခဲ့ပါတယ်။ သူ့ကို အောက်တန်းစား အမျိုးဆိုပြီး လူတွေက လုံးဝဂရုမစိုက်၊ ဆက်ဆံခြင်း မရှိခဲ့ဘူး။ အထက်တန်း လူတန်းစားတစ်ဦးဦးနဲ့ လမ်းမှာ ထိပ်တိုက်ကြုံခဲ့ရင်တောင် သူက အမြဲဘေးဖယ်၊ ဘေးဆင်း လမ်းဖယ်ပေးရတဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်မှာနေရပြီး။ အထက်တန်းစားတို့ရဲ့ အရိပ်ကိုတောင် မနင်းမိလေအောင် အဝေးကြီးမှာ နေနေပေးရ၏။ မတော်တဆ သူတို့ရဲ့ အရိပ်ပေါ်နင်းမိရင် အအော် အငေါက်ခံရပြီး။ သွေး ထွက်တဲ့အထိ ရိုက်နှက် ညှင်းဆဲမှုကို ခံခဲ့ရတယ်။ အလွန်ဆင်းရဲပြီး ဘာပညာမှ သင်ခွင့်မရတဲ့အပြင် ဘာသာရေး ပါဝင်မှုအခွင့်အရေးများလဲ ရပိုင်ခွင့်မရှိခဲ့ပေ။ သုနိတရဲ့ဘဝဟာ အလွန်ဆင်းရဲ နွမ်းပါးပြီး သနားစရာဘဝလေးတစ်ခု ဖြစ်ခဲ့ရတယ်။

One day he was sweeping a dirty, dusty and smelly road. His body was covered with dirt and sweat. He was wearing only one small piece of cloth. Suddenly he saw the Buddha coming along that road with thousands of monks behind Him. Sunita was collecting the swept dirt and rubbish, putting them into baskets, keeping them on his head and carrying them away to throw. And when he saw the Buddha and thousands of monks coming towards him, his heart was filled with joy and fear. Finding no place to hide on the road he put his yoke in a bend of the wall and stood as if stuck to the wall joining his palms in respect to the Buddha. The Buddha came near him stopped and spoke to him in a voice divinely sweet saying “My dear friend, do you like to leave this job and to become a monk?”

တနေ့တော့ သူဟာ အလွန်ညစ်ပတ် နံစော်ပြီး ဖုံတလုံးလုံး ထနေတဲ့လမ်းကို သန့်ရှင်းနေရတယ်။ တကိုယ်လုံးလဲ ချွေးတွေထွက် ဖုံတွေနဲ့လုံးပြီး ညစ်ပတ်နေလေရဲ့။ ကိုယ်ခန္ဓာမှာလဲ ပုဆိုးအစသေးသေးလေးဘဲ ဝတ်ထားလေတော့ ရုတ်တရက် နောက်လိုက်သံဃာတော် ထောင်ပေါင်းများစွာနှင့် အဲဒီလမ်းပေါ်မှာ ကြွလာသော မြတ်စွာဘုရားကို သုနိတမြင်လိုက်ရတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ သုနိတက လှည်းထားသော အမှုက် အညစ်အကြေးများကို သိမ်းကြိုးပြီး တောင်းထဲထည့်၊ ခေါင်ပေါ်ရွက်ကာ သွားပစ်ရန် သွားနေချိန်ပေါ့။ မြတ်စွာဘုရားနှင့်သံဃာတော်များကို မြင်လိုက်သည်နှင့် သုနိတ၏ နှလုံးသားထဲမှာ ပျော်ရွှင်ခြင်းများနှင့် ကြောက်ရွံ့ခြင်းများ တပြိုင်နက်ဖြစ်ပေါ်လာတော့တယ်။ ဘယ်ကိုမှ ရှောင်ဖယ်စရာနေရာ ရှိမတွေ့တဲ့ လမ်းပေါ်မှာ သုနိတချက်ချင်း ကျောနှင့်ပုဆိုးကို နံရံနဲ့တသားတည်း ပြားပြားကပ်ကာ လက်အုပ်ချီမိုးကာ အရိုအသေပေးလေတော့သည်။ မြတ်စွာဘုရားက သူ့အနီးအနားဆီ သွားရောက်ပြီး မေတ္တာ ကရုဏာတော်နှင့်ပြည့်ဝသော ကြင်နာသော အသံဖြင့် ချစ်သား ဒီအလုပ်ကို စွန့်ခွါပြီး ရဟန်းပြုချင်ပါသလားဟု မေးတော်မူသည်။

Nobody had ever spoken to Sunita like this before. His heart was filled with such a great joy and happiness that his eyes were filled with tears. He could not talk for a moment. He did not believe his eyes and ears. He never knew that the Buddha was so kind. He always had received orders but never a kind word from anybody. So he said, “O! Most

Venerable Sir, I always have received orders, but never a kind word. If you accept a

dirty, and most miserable scavenger like me why should [not like to leave this dirty job, Sir?" said Sunita.

Standing on the same spot the Buddha ordained Sunita and took him along with other monks. Afterward no one knew what his caste was and everybody – kings, ministers, commanders in chief or anybody respected him.

သုနိတဘဝတွင် တခါမှ ဘယ်သူကမျှ ဒီလိုဂရုတစိုက် စကားမပြောဖူးပေ။ သူ့ရင်ထဲမှာ လွန်စွာ ပျော်ရွှင်မှု၊ ဝမ်းသာမှုများနှင့်ပြည့်နှက်လာပြီး မျက်ရည်များလည်း ပြည့်လျှံလာပါတော့တယ်။ သူ့ရဲ့မျက်စိနှင့်နားများကိုပင် မယုံနိုင်လောက်အောင်ဖြစ်နေတော့ပါတယ်။ စကားလဲချက်ချင်းဘာမှ ပြန်မပြောနိုင်ခဲ့ပေ။ မြတ်စွာဘုရားဟာ အဲဒီလောက် အကြင်နာတရား ကြီးမားလိမ့်မယ်လို့ သူမထင်ထားခဲ့ပါပေ။ သူ့ရဲ့ဘဝမှာ သူများတွေရဲ့ မောက်မာရိုင်းစိုင်းတဲ့ အမိန့်တွေ၊ စကားတွေနဲ့ဆက်ဆံ ခြင်းကိုဘဲ ခံခဲ့ရပြီး အခုလို ကရုဏာစကားများလုံးဝမကြားခဲ့ရဖူးပေ။

အို... မြတ်စွာဘုရား ကျွန်တော်ကို ခိုင်းစေသော စကားများကလွဲ၍ ကြင်နာသောစကား မကြားခဲ့ဖူးပါ။ ကျွန်တော်လို ညစ်ပတ် နွမ်းပါးပြီး စိတ်ပျက်စရာ သူတောင်းစားဘဝကို လက်ခံနိုင်ပါက ဒီလိုရှုံ့ရှာဖွယ် အလုပ်ကို ဘာဖြစ်လို့ မစွန့်ခွါနိုင်ရမလဲ အရှင်ဘုရား။

ချက်ချင်းပင် မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုနေရာမှာတွင် သုနိတအား ရဟန်းပြုပြီး နောက်လိုက်သံဃာ များနှင့်အတူ ခေါ်ဆောင်သွားတော့သည်။ ထိုအချိန်မှစ၍ သုနိတရဲ့ အဆင့်အတန်းကို မည်သူမျှ မသိတော့ဘဲ ရဟန်းသံဃာအဖြစ် ဖြင့်သာ အားလုံး မင်းကြီး မှူးမတ်၊ စစ်သူကြီး အစရှိသော သူများအားလုံးတို့သည် အရှိအသေပေးကြကုန်တော့၏။